

Universitätsbibliothek Paderborn

**Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacræ
Theologiæ Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv.
Libri Qvinque**

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1649

Cap. 12. De Natura, & obiecto formalī Spei in genere. An habeat modum
tendendi peculiarem. An necessariò versetur circa arduum, circa absens,
circa possibile. An primariò tendat in potentiam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38925

DE SPE

CAP V T XII.

*De Natura, & obiecto formalis
Spei in genere. An habeat mo-
dum tendendi peculiarem. An
necessariò versetur circa ar-
duū, circa absens, circa possibi-
le. An primariò tendat in
potentiam effectuam boni spe-
rati, an potius in bonitatem
illius.*

192

Obiectum formale
Spei, prout hæc
differr à desiderio, timore,
& desperatione, non est ar-
duitas, hæc enim, cum sit ali-
quid malum non potest esse
obiectum formale appetitionis,

M quip-

quippe tendentis in bonum :
imò nequè spes ex sua essentiali
ratione tendit ad superandam
vllam difficultatem ; nam ali-
quādo speramus id, circa quod
non possumus applicare vllum
medium, veluti dum vilicus
sperat pluuiam . Ideo ait S Th.
q.6.de miraculis art.9.ad deci-
mum, & vndecimum : obiectū
spei non esse arduum faciendum
sed arduū consequendū . Afferi-
mus etiam rationem ardui, aut
possibilis, aut futuri non requi-
ri ad obiectum Spei secundūm
esse reale, sed solūm secundūm
intētionale, hoc est sufficere si
de illo nō habeatur euidēs pos-
sessio præsens, aut futura : nam
ego possum sperare , me nunc
esse in gratia , quod est aliquid
præsens : & alchimista potest
non

non credere possibilem confe-
ctionem auri, & tamen ob in-
evidentiam impossibilitatis ali-
quatenus illam sperare. Debet
ergo obiectum spei esse futurū
tantum negatiuē, hoc est non
præsens secundum possessionē
perfectam, nam ut notat S.Th.
I.2. q.32. art.1. & 2. in corp.
nullum obiectum dicitur possideri
absque eo quod innotescat nobis
coniunctio cum tali obiecto. Ideò,
si hęc coniunctio innotescat no-
bis per cognitionem dubiam,,
& imperfectam dicitur aliquo
modo futurū in ordine ad pos-
sessionem; non enim datur tūc
præsens possessio perfecta illius.
& in simili sensu obiectum spei
etiam debet esse arduum, ac
possibile.

193 Congruè explicari po-

M 2 test

268 *Liber Tertius*

test spes: quidam affectus mix-
tus, dicens in recto gaudium
de probabilitate boni, & in ob-
liquo amorem eiusdem boni,
de cuius probabilitate gaudeat
nō gratia sui , & ad instar finis;
sed gratia illius boni, cuius est
probabilitas , adeòq; ad simili-
tudinē medij. Dicit demū etiā
in obliquo tristitiā saltē radicalē
de ineuidētia boni sperati. Per-
hæc verò explicantur omnes
primariæ proprietates spei.

194 Et quidē gaudium be-
nè ponitur in recto , quia ad
proportionem maioris, aut mi-
noris gaudij, quod percipimus
ratione maioris, aut minoris
probabilitatis , crescit , aut mi-
nuitur spes. Huc spectat illud
Apostoli *spe gaudentes:* & vide-
tur id indicasse S. Thomas, qui

I.2.

I. 2. q. 23. art. 3. ait: delectatio
consistit in præsentia boni con-
uenientis, secundum quod senti-
tur, vel qualitercumquè percipi-
tur; cum autem distinxisset
coniunctionem, quæ est secun-
dum rem, ab ea, quæ est secun-
dum solam cognitionem, item
eam, quæ est secundum actum
ab ea, quæ est secundum po-
tentiam; subdit: quia maiorem est
coniunctio secundum rem, quam
secundum similitudinem, quæ est
coniunctio cognitionis: tē maior est
coniunctio rei in actu, quam in po-
tentia; ideo maxima est delectatio,
quæ fit per sensū, qui requirit præ-
sentiam obiecti sensibilis. Secun-
dum autem gradum tenet dele-
ctatio spei, in qua non solum est
delectabilis coniunctio secundum
apprehensionem, sed etiam secun-

M 3 dum

270 *Liber Tertius*

dum facultatem, vel possibilitatē
ad ipsicēdi bonum, quod delectat.
Tertiū autē tenet delectatio me-
moriæ, quæ habet solam coniun-
ctionem appræhensionis.

195 In hac ergo delectatione
secundūm possilitatem, non
tām realē, quam intentionalē,
hoc est secūdū, aliqualē proba-
bilitatem, consistit præcipuē es-
sēntia spei, in qua proinde non
est necesse excogitare alium
modum tendendi distinctum
ab illis tribus communissimis,
qui assignantur volūtati in acti-
bus prosecutionis, hoc est *amor*
desiderium, & gaudium.

196 Rursus, vt diximus; ad
Spem in obliquo requiritur a-
mor, & tristitia; quia nisi a-
mem tale bonum, gaudium de
eius probabilitate non est gau-
dium

dium de illa ad instar medij ,
ac proinde non est spes . Tristi-
tia verò saltem radicalis habe-
tur necessariò ex negatione e-
videntiæ, quæ negatio requiri-
tur ad spem . Et ideo ait S. Th.
I.2. q.40. art. 1. *Spes, in quantū
caret præsentia boni, causit af-
flictionem.*

197 Spes coniungi potest cū
certitudine, sed obscura, quia
sufficit ad essentiam spei, vt cū
eius obiecto prout apparet de-
facto , sit componibilis aliquis
timor saltem implicitus : & sanè
alioquin animæ Purgatorijs
possent sperare se fore beati
quod est contra communem
sententiam . Aristoteles verò
alicubi videtur contrarium do-
cere , quia non cognouit posse
dari certitudinem absque cui-

dentia, prout contingit in fi-
de.

198 Obiectum formale spei,
quarenus hæc est actus prose-
quiuus sui obiecti, non est po-
tentia à qua speramus, sed bo-
nitas rei speratæ; quia sicut o-
biectum formale intellectus est
illud, quod gratia sui est credi-
bile, & propter quod aliud cre-
ditur, ita obiectum formale vo-
luntatis est illud, quod propter
se est volibile, & propter quod
aliud volumus; cuiusmodi est
bonitas quam cupio, & ex cu-
iis amore mihi placet per a-
ctum spei ipsa potentia illam
bonitatem producēdi. Aequi-
uocatio autem in hac re potest
consistere in hoc, quod confun-
datur obiectū formale cogni-
tionis prærequisitæ ad spem cā
obie-

obiecto formalis ipsius spei.

199 Ideò dicimur ex. g. sperare pluuiam, quia Cælum est nubilum, non quasi nubes sint obiectum formale, in quod tedit ipse actus volūtatis, sed quae sunt obiectum formale illius iudicij, per quod existimamus probabilem pluuiam, & quod prærequisitur ad illum affectum appetitiæ potentiae circa pluuiam, qui dicitur spes. Sicut enim respectu potentiae appetitiæ obiectum formale est finis; quoniam ideo amo media, quia amo finem; ita respectu potentiae intellectuæ obiectum formale sunt præmissæ; quoniam, quia credimus ipsas, credimus conclusionem. Et porro dicimus: spero pluuiam, quia video nubes non quia spero nubes.

M s bes

bes; vel *quia amo nubes*: ex quo patet ly *quia* in hac, & similibus locutionibus pertinentibus ad spem, non significare obiectum formale spei, sed causam in alio genere iam explicato.

200 Nām obiectum formale actus prosecutionis recipit denominationem ab ipso actu, multo magis, quām obiectum materiale: aliquando quidem denominationem eiusdem speciei, vt ex.g. *desidero medicinam*, *quia desidero sanitatē*, aliquādo verò denominationem eiusdē generis respectu talis potentia sed in diuersa specie actus, vt *eligo medicinam*, *quia amo sanitatem*; electio enim est quidam amor, & quādam prosecutio eiusdem potentiae, hoc est volūtatis

tatis. Cæterū sicut obiectum, formale electionis quatenus electio est, & prout differt ab intentione, potest dici aliquo modo bonitas mediorū, quoniā ea est illud propriū quod amatur ab electione, & non ab intentione: ita in eodem sēsu potest dici potentia à quā speramus aliquid bonum esse obiectū formalespeī, quia bonitas talis potentiae est illud propriū, quod amat spes, prout hæc differt ab alijs actibus tendentibus in idē bonum; eo modo quo diximus obiectum formale fidei, quā fidei est, & prout differt ab alijs assensibus, non esse illam apparentiā creatam, quam experimur, & quæ re ipsa immediate mouet intellectū sed esse solā veritatē diuinā, & hūc sensum

M 6 in-

276 *Liber Tertius*
tellexit S. Th. de virtutibus q.4
de spe articulo 1. ad 2. & ad 4.
& ar.4.in corpore,vbi docet au-
xilium Dei esse obiectum for-
male spei Theologicæ.

C A P V T X I I I .

*De obiecto formalis, & materiali
spei Theologicæ. An habeat ob-
iectum formale increatum; an
exerceatur in Patria.*

201 **S** Pes Theologica est
peculiaris virtus in-
fusa; cuius obiectum formale
non est visio Dei , sed est ipse
Deus ; & hoc facile explicatur
in nostris principijs, in ijsque
soluitur argumentum Durandi
dicentis visionem, & non Deū,
esse obiectum spei , quia illa,&
non